

လမင်းမိုမို

ကိုယ်ချစ်တာမင်းကိုပါ

အခန်း (၁)

သံသရာသည် သူချစ်သော သဲဦးဆွေကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ချစ်သည်။ အင်း... ချစ်သည် လို့ ပဲ ပြောရမှာ ပဲ။ သဲဟာ သူ့အပေါ် အရမ်း ကောင်းတဲ့ ဥစ္စာ။ သူ့ကိုလည်း သဲချစ်သည် ဟု သံသရာ ယုံကြည်သည်။ သဲကိုလည်း သူချစ်ပါသည်။

ရေချိုးခန်းထဲက ခုမှ ထွက်လာသော သဲသည် ရေချိုးပြီး ဝတ်သော မွေးပွတဘက်သား ခါးစည်းကြိုးခြည် ဒူးလောက်အင်္ကျီ အပြာလွင်က လေးနှင့် ရေစက်လက်လဲ လှနိုင်အားပါသည်။ သဲရေချိုးနေတုန်း သနပ် ခါး တဂျိုးဂျိုး ကုန်းသွေးနေခဲ့သောအမာက သဲရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာ လျှင် သူက ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားပါသည်။

ရေချိုးကြွေလုံကြီးထဲက ချိုးရေကိုပင် ဖွင့်သွန်မချခဲ့သော သဲသည် သနပ်ခါးကိုပင် သူများ လူးပေးလျှင် ခံဦးမလားဟု တွေးနေသည်။ အမာက ရေချိုးကြွေလုံထဲက ရေတွေဖွင့်ချပြီး ရေကျင်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည်။

“အမာ ...”

“ရှင် ...”

“မာမီ ပြန်မလာသေးဘူးလား ...”

“မလာသေးဘူး မမသဲ ...”

သဲဦးဆွေက စာရေးစားပွဲ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကာ သူ့ကို ပြုံးကြည့်
နေသော သံသရာကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“နင် ငါ့ကို ဘာပြုံးကြည့်နေတာလဲ သံညာ ...”

သံသရာက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“နင့်ကို သနပ်ခါးလိမ်းပေးရင်တောင် နင် ဇိမ်နဲ့ ခံမလား တွေးနေ
တာ ...”

“အို ... လိမ်းပေးရင် ခံမှာ ပေါ့ ...၊ လာလေ ... လိမ်းပေးမလို့ လား
...”

“မလိမ်းပေးပါဘူး ...”

“နင်ဟာလေ ... ကိုယ့်ချစ်သူငယ်ချင်းကိုတောင် သနပ်ခါး လိမ်းမ
ပေးဘူး ...”

“သေလိုက်ပါလားဟယ်၊ ငါစောင့်နေရတာ ကြာလှပြီ၊ ရေချိုးတာလ
ည်း ဇိမ်ဆွဲပြီး အကြာကြီး၊ သနပ်ခါးကို နင်တမေ့တမော လူးဦးမယ် ...”

“နင် ဘာတွေ လောနေတာလဲ၊ မာမီလည်း ပြန်မလာသေးဘူး ကား
မရှိဘူး၊ မာမီ ပြန် လာပြီးမှ ကျူရှင်သွားရမှာ ကို ...”

“ပြန်လည်လာရော အသင့်ထွင်နိုင်ရင် ကောင်းတာပေါ့”

“သံညာ ... နင်ဟာ ငါ့ကို ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက်လုပ်ဖို့ ပဲ တတ်တ
ယ်၊ နင့်ပါးစပ်ကို ချောကလက်နဲ့ ပိတ်ရမယ်ထင်တယ် ...၊ အမာ ...
ပြီးပြီလား၊ ရေခဲသေတ္တာထဲက ငါဖယ်ထားတဲ့ ချောကလက် နှစ်ပြား
လောက် ယူပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမသဲ ...”

“မနေ့က အင်္ဂလန်က မာမိုအစ်မ မိသားစုဆီက လူကြိုနဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ စာတွေ ရောက်လာတာ ချောကလက်တွေပါလာတယ်။ ငါ နင့်ဖို့ ဖယ်ထားတယ် သိညာ ...”

“နင်ကလည်း ဟာ ... အန်တီတို့ စားပါစေ ...၊ ငါမလိုချင်ပါဘူး ...”

“နင်ကြိုက်တာ ငါသိတာပဲဟာ ...၊ အဲသလို လူကြိုနဲ့ ပါလာတဲ့ ချောကလက်က ဝယ်စားလို့ ရတဲ့ ချောကလက်နဲ့ မတူဘူးဟဲ့၊ ပိုကောင်းတယ် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်ပေးလို့ စားနေရလို့ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်လည်း မစားဘဲနဲ့ ငါ့ဖို့ ယူယူဖယ်ထားရတာ ငါ ကသိကအောက် ဖြစ်ပါတယ် ...”

“မဖြစ်နဲ့ ပေါ့ ...၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိတာမှတ်လို့ ... ပါလာတာက အများကြီးပါ ...”

သဲဦးဆွေက ခေါင်းကို ပေါင်းထားသော တဘက်ကို ဖြေချလိုက်ပါသည်။ ။ ညှိပျော့နွယ်အိသော သဲရဲ့ ဆံပင်ကျောဝဲလေးက ခေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျလာပုံမှာ လှပဲလှသေးတော့။ သံသရာသည် ထူကြမ်းကြမ်း သူ့ရဲ့ ကုပ်ထောက် ဆံပင်းလေးကို အမှတ်တမဲ့ သပ်လိုက်မိပါသည်။ ။

သဲဦးဆွေက ဖြူဝင်းသော သူ့ရဲ့ ပါးပြင်ပေါ် ရက်ဗလွန်ကာလာစတေးမိတ်ကပ် တစ်စက်နှစ်စက် တို့ ပွက်လိုက်ပြီး အပေါ်မှ သနပ်ခါး ထပ်လူးလိုက်ပါသည်။ ။ သဲရဲ့ အသားအရေလေးဟာ ဘာကြောင့် ဖြူညနမွတ်နေပါလိမ့်ဟု သံသရာ တွေးသည်။ ။

သံသရာ အသားအရေက မညှိမမည်းသော်လည်း မဖြူပါ။ တစ်ခုရွေးပြောရလျှင်တော့ ညှိသည့်ဘက်ကိုပဲ ပိုလှပါလိမ့်မည်။ ပရိုမီနာကိုပ

င် သံသရာက လိမ်းဖူးကာ ဒါဟာလည်း တစ်ခါတစ်ရံသာပင်။ မိတ်ကပ်
မကြိုက်တတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ။ ပရိုမီနာလိုဟာမျိုးထက်လည်း သံသ
ရာ ပိုအဆင့်မြင့်တာ မလိမ်းနိုင်ပါ။

သဲဦးဆွေနဲ့ သံသရာ ... တူမှ မတူတာ။

သဲဦးဆွေ ဆိုတာ ... စင်ကာပူနှင့် မြန်မာပြည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
ကူးနေသော လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီး ဦးမြတ်ဆွေရဲ့ သမီး။ သံသရာ ဆို
တာက အလုပ်ဖြစ်တဲ့ အခါဖြစ်၊ မဖြစ်တဲ့ အခါ မဖြစ်သော ဝင်ငွေပုံမမှန်
သည့် အိမ်ခြံကား ပွဲစား ဦးထွန်းရီရဲ့ သမီး။

အင်းလေ ... အတူဘူးပေါ့လေ ...။ သဲဦးဆွေရဲ့ အမေက ခေတ်အဆ
က်ဆက်က ချမ်းသာခဲ့သော သူဌေးသမီး။ သံသရာမှာ အမေမရှိ။ ရှိလျှင်
လည်း မေမေဟာ ချမ်းချမ်းသာသာထဲက မဟုတ်ပါ။

သဲဦးဆွေက နိုင်ငံခြားကနေ ပစ္စည်းတွေ ပို့ပေးနေမည့် အဆွေအမျိုး
ရင်းတွေလည်း များ ၊ အိမ်မှာ လည်း အလိုလိုက်သော အဘွား၊ ကြီးဒေါ်
တို့ နှင့်။ သံသရာမှာ တော့ ဆွေရယ် မျိုးရယ်လို့ လည်း ရှား။
နိုင်ငံခြားမှာ လည်း ဘယ်သူမှ ရှိတယ် မကြားဖူးပါ။ ဒီကြားထဲ အဖေနှင့်
သာ ကြီးရ နေရတော့ အမျိုးတွေအိမ် ဝင်ဝင်ထွက်ထွက် ဝါသနာမပါသ
ည့် ဖေဖေကြောင့် အမျိုးအားလုံးကိုပင် စုံစုံမသိ။

ဆက်ပြော ဆက်တွေးနေရင်တော့ မတူတာတွေက အများကြီးပါပဲ။
စုံစေ့အောင်ပင် တွေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ အဲဒီမတူတာတွေ ... မတူတာ
တွေတိုင်းမှာ သဲဦးဆွေက အမြဲပိုမြင့်မားသာလွန်နေပြီး သံသရာက
ဘာကြောင့် မကောင်းတဲ့ အညံ့ချည်းဖြစ်နေရတာလဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ
တော့ သူ့သူငယ်ချင်းကို သံသရာက နာတောင် မနာလိုချင်ပေ ...။ မနာ
လိုတာဟာ စိတ်ပုပ်လို့ ပြောရင်တော့ သံသရာ ရံဖန်ရံခါ လှစ်ခနဲ စိတ်ပုပ်

ပိတတ်သည် ။

အဲဒီနေရာမှာ လဲ ကွာပြန်တာပဲ။ သဲဦးဆွေက စိတ်ကောင်းရှိသည် ။
အမြဲလိုပင် သူများ အပေါ် သဘောက ကောင်းနေတတ်သည် ။ သဲစိတ်ပု
ဝိတာကို သံသရာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးပါ။ ဒီတစ်ချက်မှ လည်း သဲက
သာ အထက်က အမြင့်က ...။ သံသရာက အောက်တန်းက။

အင်းလေ ... ယှဉ်မနေတော့တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

“မမသဲ ... မာမီ ပြန်လာပါပြီ ...”

အမာက ချောက်လက်နှစ်ပြား သံသရာရှေ့ လာချရင်းပြောသည် ။

“တွေ့လား ...၊ နင် ခုထိ အင်္ကျီ မဝတ်ရသေးဘူး ...”

“အခု ဝတ်လိုက်ရင် ပြီးပြီပဲပေါ့ ...၊ မဟုတ်ဘူး လား ဒေါ်ပစ်ပစ်”

သံသရာက သဲဦးဆွေကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပါသည် ။

“နင် မျက်စောင်းထိုးရင် ဘယ်လိုလေးလဲ မသိဘူး ... သိပ်လှတယ်
...”

“တော်ပါ ... အပိုတွေ ...”

“တကယ်ဟဲ့ ...၊ ယောက်ျားလေးတွေ ဘာတွေ ဆိုရင်တော့ သိမ့်ခနဲ
ရင်ဖိုသွားလောက်တယ်၊ နင့်မျက်လုံးလေးက ဝိုင်းပြီး အရည်လည်ပြီး မ
ည်းရွန်းနေတာပဲ၊ မျက်တောင်ကြီးတွေကလည်း ရှည်ရှည်ထူထူကြီးတွေ
...၊ အဲဒီ မျက်တောင်ကြီးတွေက ပိတ်ကျသွားပြီး ဝဲခနဲ ပြန်ပင့်တက်လာ
တော့ မျက်တောင်အောက်က မျက်ဆန် အနက်စိုစိုကြီးက စွေစိမ့်စိမ့်
လေး ဖြစ်သွားတာ ... ဘာလေးမှန်းကို မသိဘူး၊ အသည်းယားစရာလေး
...”

သံသရာသည် ပြုံးစိစိ ဖြစ်မိကာ ...

“တော်စမ်းပါ ... မရှိ ရှိတဲ့ အလှလေး ရှာကြံပြောပေးရတာ သနား
တောင် သနားစရာကောင်းတယ် ...”

“မရှိ ရှိတဲ့ မလှတာတွေ ပြောရမလား ... ကဲ ...၊ နင့်နားရွက် ဆံပင်
နဲ့ အုပ်ထားပေလို့ ပဲ ...၊ ပေါ်လာရင် ဘေးကိုကားထွက်နေတယ် ...”

“ခွေးမ ...”

သံသရာက တဟားဟား ရယ်မိပါတော့သည်။ ။

“သဲရေ ... မာမီ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ် ...။ ပြီးကြပြီလား
သမီးတို့ ...၊ ထင်တယ် ထင်တယ် ...၊ မိသဲ အီလေးဆွဲတုန်း နေမှာ လို့ ...
၊ သံညာဖြင့် ရောက်တာကြာပြီ မဟုတ်လား ...”

“မာမီ ...၊ သဲမှာ လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ရှည်လေးတွေ ပါရဲ့ လား”

“ပါပါတယ်ရှင် ... ဟောဒီမယ် ...”

သဲဦးဆွေရဲ့ မိခင် ဒေါ်သက်ထားက ကိုင်ဆွဲလာသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှ ထုပ်ပြလိုက်ပါသည်။ ။ ဘောလ်ပင်ခဲတံထည့်လို့ ရသည့် မွေးပွအရပ်ခေါင်းနှင့် ဇစ်ဆွဲအိတ်လုံးရှည်ကလေးပါ။

“မာမီ ...၊ နှစ်ခုလေ ...”

“အင်းပါ ... ဒီမှာ သံညာဖို့ လဲ တစ်ခုပါပါတယ်၊ ညည်းနှစ်ခုမှာ တာကျုပ်က မမေ့ပါဘူး မိသဲရယ် ...”

သံသရာသည် အန်တီဒေါ်သက်ထားကို မျက်လုံးလေး ပင့်ကြည့်ရင်း သဲဦးဆွေ ဘက် လှည့်ကာ ...

“ဟယ် ... ငါ့ဖို့ ဘာလို့ မှာ ရတာလဲ၊ ကွန်ပါဘူး ရှိသားပဲဟာ၊ သံညာ

အတွက် မလိုပါဘူး အန်တီရယ် ...”

“အမယ်လေး ... သံညာရယ် ... တစ်ခုမှ ရှစ်ရာကျော်ပါ။ ပေါပေါလေးပါကွယ်၊ ဘာမှ ကျတာမဟုတ်တာ၊ သူ မမှာ လဲ အန်တီတောင် အကျင့်ပါနေပြီ ...၊ တစ်ခုခုဝယ်ရင် နှစ်ခု နှစ်ခုပဲ ဝယ်မိတော့တာ ...”

“သံညာ့ကို ခဏခဏ ဝယ်ပေးနေတော့ သံညာ အားနာနေပြီ အန်တီရယ် ...၊ သံညာ့ကို ဝယ်မပေးပါနဲ့ ...”

သူတို့ အတွက် ရှစ်ရာကျော်ဟာ ပေါပေါလေးပါ ဆိုပေမယ့် သံသရာကတော့ တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ် တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်တန်လောက် သံကွန်ပါဘူး သေးသေးလေးတွေကိုသာပင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး သုံးတာပါပဲ။

“အားနာစရာလား သံညာရယ် ...၊ ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ညီအစ်မတွေလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် တွဲလာတာ ခုနစ်တန်းနှစ်ကတည်း ...၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဆိုတော့ လေးနှစ်တောင်ရှိတော့မယ် ...၊ မိသဲ တစ်ယောက်တည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီး အဖော်မရှိ ဘာမရှိ ပျင်းခြောက်ခြောက် ကြီးလာရတာ၊ သမီးတို့ နဲ့ တစ်ခြံကျော် ... ဒီကိုပြောင်း လာပြီးကတည်းက ညီအစ်မတစ်ယောက် ကောက်ရသလို အဖော်ရပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေတာကိုပဲ အန်တီက သံညာ့ကို ကျေးဇူးတင်လှပြီ ...

သံသရာ ကိုယ်တိုင်လည်း ရံဖန်ရံခါ တွေးမိတတ်သည် ပေမယ့် အထူးတလည်ကြီး ရိုးမယ်ဖွဲ့ ခံစားနေခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ပါ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးချင်းတူတူ အိမ်မှာ အဘွား၊ ကြီးဒေါ်၊ အဖေ၊ အမေ၊ အလုပ်သမား တစ်ပြိုင်ထောင်နှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေရသေးသော သဲဦးဆွေကို သူ့အမေက ကြိတ်နှိပ်နှိပ်နာကရဏာ သက်နေတော့မှ ပဲ သံသရာမှာ သူ့ဘဝသူ ဝမ်းနည်းမိသလို ဖြစ်လာပါသည် ”

“အန်တီကလည်း သဲကိုဆို သံညာနဲ့ မှ စိတ်ချတာ၊ နှစ်ယောက်ခင်ခ

င်မင်မင် တွဲနေတာ မြင်ရရင် အန်တီ စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ ကဲ ... ဒေါသဲ ဦးဆွေ ပြီးတော်မူပါပြီ ...။ သွားကြ ... သွားကြ ...၊ အပြင်မှာ မောင်မြင့် နဲ့ ကား အဆင်သင့်ပဲ”

သဲဦးဆွေနှင့် သံသရာ ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီနှင့် အိမ်ထဲကထွက်ကာ ကားပေါ်တက်ဖို့ ပြင်တုန်း ခြံရှေ့က ဖေဖေ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်း ကားအဖြူ စုတ်စုတ်လေး ဖြတ်သွားတာ မြင်လိုက်ရပါသည်။ ။

“ဟော ... ဖေဖေတောင် ပြန် လာပြီ ...”

“ဒီနေ့ သမီးအဖေ ဦးထွန်းရီ စောသားပဲ ... ကိုယ်တိုင်ချက်တော့မယ် ထင်တယ် ...”

“သံညာ ထမင်းချက်ခဲ့ပြီးပါပြီ အန်တီ၊ ဟင်းကတော့ မနက်ကဟင်း ပဲ ... ထပ်ချက်စရာ မလိုပါဘူး ...”

“သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့လည်း ဝန်ကျဉ်းတာပေါ့ ...”

တကယ်တော့ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းပေမယ့်လည်း ဒီထက် ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာလျှင်တော့ ဒီလောက် ဝန်းကျဉ်းမည်မထင်ပါ။ တကယ်တော့ သံသရာတို့ သားအဖဟာ ဤရပ်ကွက်မျိုးထဲမှာ ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် ကံကောင်းထောက်မ၍ သာ နေနိုင်သော်လည်း ... အိမ်ဆိုလဲ နံဘေးက ခေတ်မီတိုက်ဟိန်းတွေ အများကြီးအကြား ... စိမ်းပြာရောင် သုတ်ထားသော သစ်သားတစ်ထပ်အိမ်လေးရယ်သာ။

ကားဆိုလည်း ဇိမ်ခံပစ္စည်းအဖြစ် မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေအတွက် လိုအပ်ပစ္စည်းအဖြစ် တတ်နိုင်သလောက်သာ ဖျစ်ညှစ်စုဆောင်းဝယ်ယူထားရ၍ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်း လိပ်ခုံးကားဟောင်းဟောင်းလေးရယ်သာ။

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အရပ်မြင့်သောဖေဖေနှင့် ဤကား

ခုံးခုံးလေး လုံးဝလိုက်ဖက်သည် ဟု သံသရာမထင်ပါ။ ဆေးရောင်ပင် မသစ်တော့သော ဤကားလေးကို ဖေဖေ မောင်းသွားတာမြင်လျှင် သံသရာ ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရကာ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်သလိုလို ...။

သဲဦးဆွေနှင့် ကျူရှင်သွား ကျောင်းသွားတိုင်း သံသရာပါ အတူလိုက်စီးနေရသော သဲနှင့် အန်တီ စီးတဲ့ ကားကတော့ အင်မတန် လှပခွံညားတဲ့ မာခံတူးကား ဖြူဖြူကြီးပါ ...။ အတွင်းမှာ ခုံတွေက ငြိမ့်၍ အဲကွန်းက အေးစက်နေသည် ။

ကားတို့ သည် လည်း အဖြူရောင်ချင်း တူကြတာပင် အဆင့်ချင်း မတူကြပေ ...။ လူတို့ မှာ လဲ ထိုသို့သာပဲပေါ့ ...။

“သံညာရေ ... ကျောင်းသွားဖို့ စောသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဖေဖေ ပန်းအိုးလေးတွေ ဒီမနက်ပိုင်း ရေလောင်းပေးစမ်းပါကွယ် ...၊ ဖေဖေ ဒီမနက် အိမ်ပြဖို့ ချိန်းထားတာ အစောကြီးမို့လို့ ...”

ဖေဖေက ထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။ သံသရာသည် ကျောင်းထမင်းဘူးကို လက်သုတ်ပဝါနှင့် ထုပ်ချည်နေရာမှ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ကာ မျက်နှာစူပုပ်လိုက်မိသည် ။

“မျက်နှာ မရှုံ့ပါနဲ့ ကွယ် ...။ တစ်ရက်တလေပဲဟာ ...”

သံသရာသည် ပန်းပင်တို့ ကို လုံးဝဝါသနာမပါ စိတ်မဝင်စားကာ ရေလောင်းရလည်း ပျင်းလှကြောင်း ဖေဖေကို အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဖူးပြီးသား ... ဖေဖေ သိပြီးသာ ဖြစ်၍ ထပ်ပြောနေစရာ လိုအပ်တော့သည် မထင်ပါ။

ဖေဖေ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါသည် ။ တစ်ရက်တလေသာ သံသရာလောင်းရတာပါ။ ဖေဖေပဲ မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် အမြဲလောင်း

ပါသည်။ ။ ဖေဖေ မလောင်းအား၊ အဆင်မပြေသည့်ရက်မှ ပဲ ... သံသရာ တစ်ခါတစ်ရံ လောင်းရတာပါ။ ။ဖေဖေမှာ ... သစ်ခွအိုး တစ်ရာငါးဆယ် လောက်ရှိသည့် စင်ကတစ်စင်၊ အခြား ကောင်းနိုးရာရာ ပန်းမျိုးတွေ တစ်မျိုး တစ်အိုး နှစ်အိုးနှင့် ခပ်စုံစုံစေ့စေ့က အိုးငါးဆယ်လောက် ... ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် အပင်ရဲ့ အရွယ်ကိုသတ်ကာ ခဲရာခဲဆစ် လက်ဝင်ဝင် ပြုစုပျိုးထောင်ထားသည် သက်ကြီးပု ဘွန်နိုင်ပန်းအိုးလေးတွေက ဆယ်အိုးလောက် ပိုင်ဆိုင်ပါသည်။ ။

ပန်းအိုးတွေဟာ မများ လှတဲ့ တိုင်း မနည်းလှပါ။ စုံစေ့ရေဝအောင် နာရီဝက်လောက် လောင်းရတာပင် ...။ သံသရာမှာ လည်း နာရီဝက်လောက် အချိန်ပိုပါသေးသည်။ ။ မနက်ကျ စောစောနိုးသော သံသရာသည် ကျောင်းမသွားခင် အချိန်ပိုတတ်မြဲပါ။ တစ်ခါတလေ စာကျက်၍ တစ်ခါတစ်ရံ တခြားလုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါသည်။ ။

“ဒီလူ တစ်ယောက်နဲ့ အဆင်ပြေရင်တော့ ဖေဖေ တော်တော် အဆင်ပြေမယ်၊ အဆင်ပြေပါစေ ဆုတောင်းပြီး ဘာလိုချင်သလဲ စဉ်းစားထား ... သိလား သံညာ ...”

ဖေဖေက သံသရာ ခေါင်းက ဆံပင်ကြမ်းကြမ်းလေးတွေကို ဆွဲဖွဲ ခေါင်းပုတ်လိုက်ပြီး ဆိုသည်။ ။ ဤသို့ ဖေဖေ အရောဝင်ဝင် ချစ်စနိုး ပြုမူလျှင် သံသရာ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်သည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ဘာသိဘာသာနေတာ ပိုများ ပါသည်။ ။

“ဘယ်လောက်တန် စဉ်းစားထားရမှာ လဲ ဖေဖေရဲ့ ...”

ဖေဖေက တဟားဟား ရယ်မောနေပါသည်။ ။

“ဘယ်လောက်တန်လဲ ရယ်လို့ ကွယ် ...၊ သမီး အခုလိုချင်နေတာ ဘာမှ မရှိဘူးလား ...”

လိုချင်တာတွေကတော့ များ တာပေါ့ ...၊ လိုချင်တာတွေဟာလည်း သဲမှာ ရှိသည့် ကားတို့ ဖုန်းတို့ ကွန်ပျူတာတို့ စိန်တို့လို မနီးစပ်တာတွေ က များ နေပါသည်။ ။

“ဖေဖေ ဘယ်လောက်ရမှာ လဲ သိရမှ သိညာ လိုချင်တဲ့ ထဲက ဘယ် ဟာဘောင်ဝင်လဲ တွေးလို့ ရမှာ ပေါ့ ဖေဖေရဲ့ ”

“ဒီလူကတော့ တော်တော်ကောင်းကောင်း ကျယ်ကျယ် ခြံတစ်ခုရှာ နေတာပဲ ...၊ ခုနစ်ရာ ရှစ်ရာ သုံးမယ်သူပဲ ...၊ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းပြတဲ့ ခြံမျိုးနဲ့ အဆင်ပြေရင် တစ်ဆယ်နဲ့ အထက် ရ မှာ ပေါ့ ...၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက် ပါတဲ့ ဟာဆိုရင် မျှပြီးရမှာ ပေါ့ ...”

“ဟာ ... ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းပြတဲ့ ခြံမျိုး ဝယ်ရင်ကောင်းမှာ ပဲနော် ...”

“ဒါပေါ့ ...”

“ဖေဖေ ... သိညာတို့ ဘေးခြံ ပြလေ ... ပြပြီးငြိလား ကြီးကြီး ဒေါ် စောခင်ကကြီးက ဖေဖေ တစ်ယောက်ကိုပဲ အပ်ထားတာဆို ...”

“မပြရသေးဘူးကွယ်၊ ဒီလူက အိမ်မပါတဲ့ မြေလွတ်သက်သက် ရှာခိုင်းတာ ...၊ တိုင်သစ်ဆောက်မယ့်သူ ...၊ ဟိုဘက်က ကြီးကြီးစောတိုခြံက တိုင်တစ်လုံး ပါနေတာ”

“ပါလည်း ဖျက်ဆောက်ရင် ရတာပဲ ...”

“ဒီတိုက်က ဖျက်ပစ်ဖို့ လည်း နှမြောစရာ ... နေဖို့ လည်း စိတ်တိုင်း မကျစရာ ဖြစ်နေတာ ...၊ ဒါပေမဲ့ ပြတော့ကြည့်ဦးမယ်လေ ...”

ဖေဖေက ထမင်းစားခန်း ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် တစ်ဖက်ခြံက နှ

စိတ်ထပ်တိုက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ။ ဟိုးခေတ်က ကျော်ကြားခဲ့သော ရေဒီယိုပုံဆိုင်လား ... တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဟာ ကြည့်တော့လဲ မလှ၊ ဖြူပစ်ဖို့ ကျတော့လည်း ထုကြီးထည်ကြီးနှင့် နှမြောစရာ ကောင်းနေပြန်သည်။ ။ ဆေးတွေ ဘာတွေလဲ မဟောင်းနွမ်းလှ၍ နေမယ်ဆို ကောင်းကောင်း နေလို့ ရသော အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“အဲဒီခြံဆို ... ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း ရမှာ နော်၊ အဲဒီခြံသာ ကြိုက်ရင်တော့ သံညာကို စိန်လက်စွပ် ဝယ်ပေးနော် ဖေဖေ”

“စိန်လက်စွပ် ... ဟား ဟား ...”

“သံညာ တစ်ခါတွေ့ထားတာလေ ဖေဖေ ... စိန်လက်စွပ်ပြူးပြူးကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ စိန်တစ်ပွင့်တည်းပါတဲ့ လက်စွပ်လေးပါ ...၊ စိန်ကလည်း မကြီးလှပါဘူး ...၊ ခြောက်သောင်းလောက် ကျမယ်လို့ ပြောတယ် ဖေဖေ ...”

“ခြောက်သောင်း ...၊ ကဲ ... ဝယ်ဝယ် ...၊ နှစ်ယောက်တွဲ ပွဲခရယ်ရမယ် ဆိုရင်တောင် ဝယ်လို့ ရပါတယ်၊ ကဲ ... ဖေဖေ သွားမယ်၊ ရေလောင်းလိုက်နော် ... စိန်လက်စွပ်တောင် ရမှာ ... ပန်းပင်တော့ ရေလောင်းသင့်တယ် ...”

“အွန်း ... ဖေဖေကလည်း ”

ဖေဖေ ထွက်သွားလျှင် သံသရာသည် ပြုံးစေ့စေ့ကျန်ရစ်ပါသည်။ ။ ကမန်းကတန်း ခြံထဲပြေးဆင်းကာ ရေပိုက်ဆွဲပြီး ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းရင်း ... သံသရာ မျက်နှာပြုံးပြုံးလေး ဖြစ်နေပါသည်။ ။ နားပေါက်မရှိသော သံသရာမှာ နားကပ်လည်း မရှိပါ။ လည်ပင်းမှာ တော့ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး ရှိပါသည်။ ။ လက်စွပ်တော့မရှိပါ။

မေမေ ရှိစဉ်က မေမေပစ္စည်းဟု သိရသော ကြိုးနှင့် လက်ကောက် ဝမ်းဆက် အနီ၊ အပြာ၊ ပုလဲ ... သုံးစုံတော့ ဗီရိယံမှာ ရှိပါသည်။ ဒါကြီးတွေကလည်း ပြူးပြူးပြဲပြဲနှင့် ထသွားထလာ ဝတ်ဆင်မြဲ ဝတ်ဆင်ရသော ပစ္စည်းမျိုးတွေ မဟုတ် ...။

သွယ်လျသော ဖယောင်းတိုင်လို လက်ချောင်းဖြူကလေးတွေမှာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လဲလှယ်ဝတ်ဆင်မြဲဖြစ်သောသဲကို သံသရာ အားကျမိတာ ဝန်ခံရပါမည်။ သဲဟာ အနီတွေ အပြာတွေ ဘယ်တော့မှ မဝတ်ပါ။ စိန်မှ စိန်ပဲ ဝတ်ပါသည်။ သဲနှင့်အပြိုင် ဝတ်ချင်တာတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ဘယ်သောအခါမှ လည်း ပြိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဘာမှ မရှိသော သံသရာရဲ့ လက်ချောင်းရှင်းရှင်းကလေးမှာ တော့ စိန်ကလေးတစ်ပွင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် တပ်ဆင်လိုသည်။

သံသရာ ရေလောင်းပြီးသွားလျှင် ကမန်းကတန်းပင် ရေဆက်ချိုး အဝတ်လဲလိုက်ပါသည်။ သနပ်ခါးကို တစ်ချက်နှစ်ချက်လေးပဲ ဖိသွေးကာ ရသလောက်လေးနှင့် မျက်နှာလေးတစ်ကွက်ပဲ ကွက်လိမ်းလိုက်သည်။ ဒါတောင် သဲ တိုက်တွန်းလွန်းလို့။ သံသရာက သနပ်ခါးကိုပင်လျှင် နပ်မှန်အောင် မလိမ်းချင်သူပါ။

အိမ်တံခါးတွေပိတ်ပြီး တစ်ခြံကျော်ကို ပြေးလာရင်း သဲနှင့်သံသရာတို့ နှစ်ခြံကြားက ကြီးကြီးစောတို့ ခြံကို ငဲ့ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ ဒီခြံကို ဖေဖေ ရောင်းနိုင်လျှင် ကောင်းမှာ ပဲ ...။ ထိုခြံကြီးဟာ သဲတို့ ခြံထက်ရော သံသရာတို့ ခြံထက်ကောကျယ်ဝန်းပါသည်။ သဲတို့ ခြံထဲရောက်လျှင် သဲက ပေါ်တီကိုအောက်ထွက်ရပ်နေနှင့်ပြီ ...။

“ဟာ ... သဲ...၊ ငါ နောက်ကျသွားပြီ ...”

“နင် နောက်မကျပါဘူးဟဲ ... ငါစောပြီးတာ ...”

“ငါ့ကို ဖေဖေက ရေလောင်းခိုင်းခဲ့သေးတာနဲ့ လောင်းနေရသေးတယ် ...”

“ငါ အပေါ်ထပ် ရေချိုးခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်ရပါတယ် ...၊ လာ ... သွားကြမယ် ...”

နှစ်ဦးသား ကားပေါ်တက်ထိုင်ကာ ကျောင်းဆီသို့ ကားထွက် လာပြီလျှင် ...

“နင်က ဘာလို့ စောပြီးနေရတာလဲ ... ကြားသားမိုးကြိုး”

“နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ သံညာရဲ့ ...”

“ပြောလေ ...”

“ဒီနေ့ နင့်မျက်နှာ နည်းနည်းကြည်လင်နေတယ် ... ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး ”

သံသရာက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဖေဖေက ငါလိုချင်တာ တစ်ခုခု ဝယ်ပေးမယ် ဆိုလို့ ပါ၊ နင် ဘာပြောမလို့ လဲ ...”

“နင် ကြည်လင်နေတော့ ပြောရမှာ ငါက သိပ်တောင်မပြောချင်တော့ဘူး ...”

“ဟင် ... မကောင်းတဲ့ သတင်းစကားမို့လို့ လားဟင် ...”

“မကောင်းတာလား ဘာလားတော့ မသိဘူး ...”

နောက်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်ယှဉ်ထိုင်နေရင်း သဲဦးဆွေက တိုးအုပ်အုပ် ပြောနေတာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ဘာလဲဟင် ... ပြောလေ ...”

သဲဦးဆွေက ဒရိုင်သာ ဦးမြင့်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ ။
ပြီးလျှင် သံသရာ နားနား ပိုတိုးကပ်ကာ အသံသဲ့သဲ့နှင့် ...

“နင့်အဖေ ... အန်ကယ် ဦးထွန်းရီလေ ... မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွဲ
နေတယ်တဲ့ ...”

သံသရာက ငြိမ်သက်သွားပြီး သဲကို ငိုငိုကြည့်နေမိပါသည်။ ။

“ဦးမြင့်ကြီးနဲ့ မြို့ထဲတွေ့တာ သုံးခါတောင်ရှိပြီ ...”

“ဟိုလေ ... ဖေဖေက ပွဲစားပဲ ...၊ ပွဲစားတွေဟာ ဒီလိုပဲ အချင်းချင်း
တွဲပြီးသွားရလာရ ရှိတာပဲ ...၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေပွဲစားတွေ အကျိုးဆောင်
တွေထဲမှာ မိန်းမတွေ အတော်များများ ရှိတယ် ...၊ အန်တီစိန်တို့ ... အန်
တီမာလာတို့ ... အန်တီပုလဲတို့ ...”

“အေးလေ ... အဲဒါ ဟုတ်တာပေါ့ ...၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့
အန်ကယ်ဦးထွန်းရီက တစ်မျိုးပတ်သက်သလိုပဲ ဆိုပြီး ဦးမြင့်က မာမီ
တို့ ကို ပြောပြောနေတာဟဲ့၊ အဲဒါ မနေ့ကညနေကတော့
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ မာမီနဲ့ ပါတွေ့တာ၊ မာမီကို နင့်အဖေကမြင်တော့ နှုတ်
ဆက်တာပေါ့”

သံသရာသည် ရင်ထဲဒိတ်ဒိတ် ဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်ကာ... မျက်လုံးလေးဝိုင်း
ကျယ်၍ တစ်မျိုးကြီး ပူရှိန်းလာသည်။ ။

“အဲဒီ အမျိုးသမီး နာမည်က ... စိုး တဲ့ ... မာမီကိုတောင် နင့်အဖေ
က ဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ‘စိုး’လို့ မိတ်ဆက်ပေးသေးတယ်၊ ဒေါ်စိုးစိုး
... စသဖြင့် မျိုးလဲ မပြောဘူး ...၊ ပြီးတော့ ပုံစံက တစ်မျိုးပဲတဲ့ ၊ အဲဒါ
ဦးမြင့် တွေတဲ့ မိန်းမပဲတဲ့ ...”

သဲ ပြောတာ ဟုတ်သည်။ ဒေါ်စိုးစိုး စသဖြင့် မိတ်ဆက်မပေးဘဲ ‘စိုး’
မိတ်ဆက်ပေးပုံဟာ ထူးခြားတာပေါ့ ...။ သံသရာသည် နှုတ်ခမ်းလေး
ကိုက်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

“ဦးမြင့်ကလည်း ... အဲဒါ သူတွေ့တွေ့နေတဲ့ အမျိုးသမီးပဲလို့ မာမီ
ကို ပြောတယ်”

“သဲသဲ ...၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ...။”

ဦးမြင့်က ကြားသွားပုံရသည်။ နောက်ကြည့်မှန်မှ သံသရာကို အကဲ
ခတ်လိုက်ရင်း ...

“မိတ်ဆွေရိုးရိုးလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... ဘာလို့ သံညာ့ကို လျှော
က်ပြောနေရတာလဲ သဲသဲရယ် ... ဟိုထင် ဒီထင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ
ဦးမယ်”

“အို ... သဲက သဲသိရင် သံညာ့ကို အားလုံးပြောချင်တာပဲ၊ စိတ်မ
ကောင်းတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးပေါ့ ...၊ ဒါပေမဲ့ သိစေချင်တာ ...၊ ဦးမြင့်
ပဲပြောတော့ ရိုးပုံမရဘူးဆို ...”

ဦးမြင့် မျက်နှာက ပျက်ကာ ...

“ဟာ ... ခက်တာပဲ သဲသဲရာ ... ညည်းနဲ့ တော့ ...၊ ဒါတွေက အထင်
တွေပါ၊ ထင်တာ ပြောမိတာပေါ့ ...၊ ဘာမှ ကိုယ်သေချာသိတာမှ မဟုတ်
ဘဲ၊ ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ပါဘူး သံညာရယ် ...၊ အလကားနေရင်း မ
သေချာဘဲ တစ်မျိုးထင်မနေနဲ့ ဦး ...”

ဦးမြင့် ဤသို့ ဖုံးဖုံးဖိဖိ ဆိုလေသဖြင့် သံသရာသည် ပို၍ တိုး၍ ပင်
ယုံကြည်ခိုင်လုံ သေချာသွားသလိုပင်။ ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းကိုငုံကာ
နှုတ်ခမ်းစေ့၍ ငြိမ်နေမိသည်။ ခုနက ကြည်လင်ချမ်းသာမှုတွေ ပျက်ပြီ

...။ မေမေဆုံးတာ ဘယ်လောက်ရှိပါလိမ့် ...။ ဪ ကိုးနှစ်တောင်မှ ရှိ
ခဲ့ပြီပဲ ...။

*